

af Heste, Forbud mod Fjernelse af Mælketænder hos Heste for derved at vildlede Køberen — nemlig i den Hensigt at indbilde ham, at Hesten er ældre, end den er —, Forbud mod Kastration af Heste og andre Husdyr over 4 Maaneder, naar den ikke foretages af en Dyrlæge, Forbud mod Transport af levende Fisk ved Hjælp af Stænger, Vidier, Kroge eller Snore, anbragte gennem Gællerne, Kæberne eller lignende, og Forbud mod Vejning af levende Fisk, hvorved den til Vægtredskabet hørende Krog stikkes gennem nogen Del af Dyret. I Forbudet mod Kastration er Grænsebestemmelsen om 4 Maaneders Alder indsat, fordi det ikke skal være rigtigt at medtage Forbud mod Kastration af Grise, idet man selv skal kunne foretage en saadan. Den, som har gjort sig skyldig i grov Mishandling af Dyr, kan endvidere ved Dom frakendes Ret til at udføre Slagtning. Endvidere foreskrives, at Politiet har til Pligt, naar det kommer til Kundskab om, at et tilskadekommet eller sygt Husdyr ikke kan helbredes, og at det vil medføre unødigt Lidelse at lade det leve, hurtigst muligt at foretage Undersøgelse, om fornødent ved en Dyrlæge, og derefter give Ejeren eller den, der har Raadighed over Dyret, skriftligt Paalæg om inden en vis kortere Frist at lade Dyret dræbe. Det paalægges endvidere enhver Dyrlæge, som tilser et saadant Dyr, at gøre Anmeldelse derom. Endvidere gives der i § 6 Ministeriet Ret til at foreskrive, hvorledes Dyrs Transport, Slagtning eller Behandling i anden særlig Retning skal foregaa, ligesom Bestemmelser herom kan gives ved Politivedtægt.

Dette er det væsentlige af Bestemmelserne i Lovforslaget. Dette er adskilligt mindre end det, der oprindeligt blev fremsat til Overvejelse i det høje Folketing. Som Lovforslaget nu foreligger, er det Resultatet af et Udvalgsarbejde, hvor modstridende Kræfter er mødtes om det her foreliggende. Jeg haaber, at det skal blive modtaget med Velvillie af dette høje Ting som et Forhandlingsgrundlag, og jeg skal anbefale det dertil.

Hage: Som fremhævet af den højtærede Justitsminister er et Lovforslag om samme Emne indbragt i det andet høje Ting som privat Lovforslag allerede i Samlingen 1912—13. Det lykkedes ikke i denne og heller ikke i næste Samling at gennemføre det, og saa tog Regeringen altsaa Sagen i sin Haand. Nu er Lovforslaget endelig naaet herop efter bety-

delige Vanskeligheder og megen Uenighed. Jeg fremhæver dette, fordi det ikke varsler godt for Lovforslagets Skæbne. Der har været rejst principiel Indvending imod Lovforslaget, man har sagt, at hele Lovforslaget var unødvendigt, man behøvede ikke nogen Lovgivning om Værn for Dyr her i Landet. Alle Danske var gode imod Dyr, og et æret Medlem i Folketinget har saaledes fremhævet, at De samvirkende danske Landboforeninger har udtalt, „at man ikke anser en særlig Lovgivning om Værn for Dyr for paakrævet. Det maa sikkert siges, at forsætlig Mishandling eller Vanrøgt af Dyr her i Landet kun rent undtagelsesvis finder Sted.“ Det er ganske interessant at se, hvor Meningerne kan være forskellige, for i en Henvendelse, som er sendt her til Landstinget under 8. Februar 1916, udtaler Foreningen til Værn for værgeløse Dyr, at der i vort Samfund lever utallige Vidnesbyrd om, at Folkeaanden i vore Dage i Retning af Humanitet og Sympati overfor svage og ubeskyttede i væsentlig, stedse stigende Grad har forandret sig... Den Raahed, som Dyrene, særlig Husdyrene, er Ofre for, er ofte af en saa oprørende Karakter, at den vanskelig lader sig beskrive, hvorfor det tør anses som nødvendigt, at Grusomhed og Raahed straffes efter en omfattende, mere tidssvarende Lov“. Man skal vanskelig kunne finde to Erklæringer, der staar i skarpare Strid med hinanden end de Erklæringer, jeg her har tilladt mig at oplæse. Jeg tror, at Sandheden ligger saa nogenlunde midt imellem. Jeg vil med Glæde udtale, at jeg tror, at den danske Befolkning gennemsnitlig er god mod Dyrene, og jeg tør sige, at den danske Befolkning sikkert er humanere mod Dyrene end f. Eks. Befolkningen i Syden. Enhver, der har rejst i Syden, vil have været Vidne til, hvor raat og hensynsløst Dyrene behandles; hvert Øjeblik støder man paa sliig Behandling. Det ligger maaske i, at Sydens Børn er heftigere af Natur, og naar man bliver hidsig og forglemmer sig, bliver man brutal og raa. Sikkert er det, at man hyppigt i Syden ser Mishandling af Dyr. Men fra at indrømme det og til at gaa saa vidt at sige, at man slet ikke behøver at lovgive her i Landet paa det Omraade, er der dog et langt Skridt. Thi det er sikkert, at man i mange Tilfælde — det ved alle vi Landbrugere — støder paa raa og brutale Personer, som lader det gaa ud over Dyrene, naar de bliver hidsige.

Saa har man indvendt imod Lovfor-